

Arrest

nr. 333 755 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 28 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal van 14 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. FONTAINE *loco* advocaat S. SAROLEA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 11 augustus 2023, diende op 18 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden in Griekenland genomen op 23 januari 2023 en op 1 februari 2023 (Eurodac).

1.2. Op 14 mei 2025 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid wegens internationale bescherming in een andere EU-lidstaat (Griekenland). Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 15 mei 2025 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 18/08/2023

Overdracht CGVS: 01/09/2023

U werd op 25 maart 2025 van 08.42 uur tot 12.27 uur gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dit bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Isabelle FONTIGNIE, loco meester Sylvie SAROLEA, was tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Al Shujaiya/Gaza, woonachtig in Jabalia en van Palestijnse origine.

U verliet Gaza op 8 februari 2022 omwille van de socio-economische toestand aldaar en omwille van problemen met Hamas. U reisde via Egypte naar Turkije. Tien à elf maanden later reisde u naar Griekenland waar u op 2 februari 2023 om internationale bescherming verzocht. U verbleef in het opvangcentrum van Samos. Op 12 maart 2023 werd u in Griekenland als vluchteling erkend. 10 à 15 dagen later verliet u het opvangcentrum en vloog u naar Athene, waar u ongeveer 1,5 maand verbleef. Vervolgens ging u naar de grens met Albanië omdat u hoorde dat er daar werk in de aardbeienteelt was. U werkte er 15 dagen. U werd hier niet voor betaald. Vervolgens ging u naar Kreta. Rond mei 2023 reisde u vanuit Kreta heen en terug naar Athene om er uw Griekse verblijfstitel en Griekse reispas op te halen. U was dakloos op Kreta. Er was geen werk en geen mogelijkheid om te taal te leren. U kreeg in Griekenland open wonden aan uw benen. U kreeg hiervoor geen medische behandeling omdat u op dat moment uw verblijfskaart, die u hiervoor nodig had, nog niet had ontvangen. Nadat u uw verblijfskaart kreeg ging u opnieuw medische hulp vragen. Deze keer kreeg u te horen dat u hiervoor ook een tolk nodig had en u hiervoor moest betalen. U besloot op uw tanden te bijten tot u uit Griekenland kon vertrekken. U reisde van Kreta terug naar Athene. Op 10 augustus 2023 nam u een vlucht naar België waar u op 18 augustus 2023 om internationale bescherming verzocht. Na uw aankomst in België aankwam werd u behandeld voor de problemen aan uw been. U vernam dat u difterie had. Op 17 december 2023 overleed uw broer I. als gevolg van bombardementen in Gaza.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: de eerste pagina van uw Palestijns paspoort geldig van 24 maart 2021 tot 22 maart 2026, uw Turks visum, geldig van 24 november 2021 tot 24 november 2022, een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart uitgereikt op 22 juni 2016, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van de ziekteverzekeringskaart van uw vader, een kopie van de overlijdensakte van uw broer, een document van de sociale dienst in Gaza in verband met de sociale hulp die uw familie er kreeg, uw Griekse verblijfskaart geldig van 10 maart 2023 tot 9 maart 2026, een kopie van uw Grieks paspoort geldig van 21 april 2023 tot 20 april 2028, een overschrijving met betrekking tot de aanvraag van uw Griekse verblijfstitel, twee attesten van de gemeente Heraklion d.d. 10 mei 2023 waarin staat dat u gezien u op een plaats woonde zonder water en elektriciteit u door hen als dakloze werd beschouwd, foto's van de verlaten woning waarin u verbleef te Kreta, foto's waarmee u wil aantonen dat u voor uw komst naar Griekenland drie dagen in een Turkse gevangenis heeft verbleven, een USB-stick met video's van uw verblijfplaats in Kreta en een video waarop u te zien bent met op de achtergrond de Turkse gevangenis waarin u heeft verbleven, Belgische loonfiches, een medisch attest van de kliniek Sint-Jan d.d. 17 augustus 2023 waarin staat dat u vermoedelijk een difterie-infectie heeft en waarbij er als behandeling het toedienen van ontsmettingsmiddel en een 3 dagen durende antibioticakuur wordt voorgesteld, een voorschrift van medicatie d.d. 16 november 2023, een medisch attest opgemaakt door een arts in de algemene geneeskunde d.d. 19 april 2024 waarin staat dat de littekens aan uw benen overeenstemmen met littekens die veroorzaakt zijn door een difterie-infectie en waarin staat dat de door u opgeworpen klachten van depressie, angsten en slapeloosheid op psychologisch lijden wijzen en opmerkingen op het DVZ-interview waarin u opmerkte dat u geen bewijzen heeft van uw deelname aan de protestmars Bidna Naich in Gaza, dat uw broer I. op 17 december 2023 door bombardementen om het leven kwam, dat de woning van uw ouders in Gaza door bombardementen werd vernietigd, dat uw schoonvader in België als vluchteling is erkend en waarbij u de geboortejaren van uw zussen S. en D. verduidelijkte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Hoewel u medische attesten neerlegde waaruit blijkt dat u een difterie-infectie heeft gehad en waarin u verklaarde depressief, angstig en slapeloos te zijn (document 6), verklaarde u dat er geen zaken met betrekking tot uw gezondheid of welzijn waren die invloed konden hebben op het interview. U verklaarde enkel heel gestresseerd te zijn. Gevraagd wat de protection officer kon doen om het interview zo aangenaam mogelijk te laten verlopen verklaarde u dat het onderhoud wel zou lukken maar dat u de dagen voor het onderhoud niet kon slapen doordat u aan het piekeren was. U werd er op gewezen dat u op elk moment een pauze kon vragen indien u hier nood aan had en u bij onduidelijkheden dit steeds onmiddellijk moest zeggen (CGVS, p. 2-3). Verder is het persoonlijk onderhoud op normale wijze verlopen. Toen u na de pauze gevraagd werd of alles nog oké was met u, antwoordde u positief (CGVS, p. 11). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn [Eurodac Search Result d.d. 18 augustus 2023; Eurodac Marked Record d.d. 21 augustus 2023], blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 8).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop

onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/asielbeleid/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar u verklaarde dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Zo blijkt vooreerst dat u in Griekenland wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt. Zo had u op Kreta verschillende jobs waarbij u als arbeider kisten bouwde op een kerkhof en werkzaam was in de bouw (CGVS, p. 11). Uw verklaringen hieromtrent, namelijk dat u nooit over vast werk beschikte in Griekenland (CGVS, p.

11), doet geen enkele afbreuk aan uw toegangsmogelijkheden tot de Griekse arbeidsmarkt. Immers, u schreef zich, hoewel u over een fiscaal registratienummer/AFM en een sociaal zekerheidsnummer/AMKA beschikt (CGVS, p. 13) -documenten waarmee u legaal kan werken in Griekenland- nooit in bij een arbeidskantoor omdat u naar eigen zeggen dakloos was en aan het wachten was om Griekenland te kunnen verlaten (CGVS, p. 12). Nochtans blijkt uit een korte zoekopdracht op internet dat er wel degelijk arbeidskantoren in Athene en Kreta –de plaatsen waar u in Griekenland na uw vertrek uit het opvangcentrum op Samos heeft verbleven (CGVS, p. 8-9)- zijn (zie administratief dossier). U registreerde zich evenmin als werkzoekende in bij de openbare dienst voor arbeidsvoorziening van het ministerie van arbeid/DYPA (zie administratief dossier) (CGVS, p. 12), noch begaf u zich in Griekenland naar organisaties die u zouden kunnen helpen bij het vinden van werk (CGVS, p. 12). Dat u verklaarde dat niemand u over het bestaan van dergelijke organisaties vertelde (CGVS, p. 12), is gezien u in Athene wel in contact stond met organisaties die u eten verschaften (CGVS, p. 9) en gezien de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat er in Athene wel degelijk organisaties zijn die begunstigden van internationale bescherming helpen bij het vinden van werk en bij het aanleren van de Griekse taal (zie administratief dossier), weinig aannemelijk. Er dient opgemerkt te worden dat indien u daadwerkelijk in Griekenland in precaire omstandigheden zou geleefd hebben – u leefde naar eigen zeggen 1,5 maand op straat in Athene en op Kreta leefde u in een verlaten woning (zie document 13, 15 + 16 & CGVS, p. 8, p. 11)- er verwacht kan worden dat u net alle stappen zou ondernomen hebben om aan (ander) werk te geraken zodoende uw situatie er te verbeteren, toegang te krijgen tot de woningmarkt en te kunnen integreren in de Griekse samenleving.

Betreffende uw verklaringen dat u in Manolada 15 dagen in de aardbeienteelt werkte maar hiervoor niet betaald werd door uw werkgevers (CGVS, p. 8 en p. 10), dient er opgemerkt te worden dat u deze feiten nooit aangaf bij de Griekse autoriteiten. Dat u dit niet deed omdat u niets kon bewijzen en de taal niet sprak (CGVS, p. 16) kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Griekenland een Egyptische en een Syrische advocaat had die u bijstonden bij het verkrijgen van uw Griekse documenten (CGVS, p. 12-13) waardoor er verwacht kan worden dat deze advocaten u indien nodig ook zouden kunnen helpen om een klacht in te dienen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld, kunnen zij sowieso niet optreden.

Daar waar u verklaarde dat u in Griekenland een huidaandoening opliep aan uw benen (CGVS, p. 14), waarvan u ter staving medische attesten uit België neerlegde (document 6), dient er opgemerkt te worden dat u in Griekenland geen ernstige stappen heeft ondernomen om hier verzorging voor te krijgen. Zo verklaarde u initieel dat u bij K. een medewerker van een gemeente op Kreta, om medische zorgen ging vragen, zij u toen zei dat u hiervoor een verblijfstitel nodig had, u deze op dat moment nog niet had en dat toen u uw verblijfstitel wel gekregen had u gewoon uit Griekenland wou vertrekken (CGVS, p. 13 en p. 15). Dat u later verklaarde dat u na het ontvangen van uw verblijfstitel wel opnieuw bij K. medische zorgen ging vragen, zij u dit keer zei dat u, aangezien u de Griekse taal niet sprak, hiervoor ook een tolk nodig had en u hierop in Griekenland geen verdere stappen meer ondernam om aan medische zorgen te geraken (CGVS, p. 16), is weinig aannemelijk. Immers, er kan niet ingezien worden waarom een medewerker van de gemeente u niet van in het begin zou gezegd hebben dat u om medische zorgen te krijgen naast een verblijfstitel ook een tolk zou nodig hebben.

Bovendien wijst de commissaris-generaal erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf). Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat u in Griekenland over deze documenten beschikte (CGVS, p. 13 & document 5). Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigden verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDAGR_2023-Update.pdf). Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen -u heeft heden geen medische behandeling (meer) nodig heeft, en neemt geen medicatie in (CGVS, p. 15-16)-, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Bovendien blijkt dat u een ondernemend en zelfredzaam man bent. Zo behaalde u in Gaza uw diploma middelbaar onderwijs, kan u naast het Arabisch uw plan trekken in het Engels (CGVS, p. 4-5 en p. 20) en had u (al dan niet met de hulp van derden) financiële mogelijkheden. Zo verliet u Gaza met behulp van uw neef in

Frankrijk die uw tansiq (toelating om Gaza via Egypte te verlaten) regelde (CGVS, p. 6). Nadien werkte u de laatste 6 maanden van uw verblijf in Turkije op een toeristische ferry, waar u tot zaalverantwoordelijke opklom (CGVS, p. 7, p. 14). U bekostigde uw reis naar Griekenland dankzij uw werk in Turkije en dankzij de financiële hulp van iemand die u tijdens uw werk op de ferry leerde kennen (CGVS, p. 14). Voorts maakte u sinds de toekenning van uw internationale beschermingsstatus in Griekenland meerdere reisbewegingen waarbij u vanuit Samos een vlucht naar Athene nam (CGVS, p. 8), reisde u nadien met de bus naar Manolada van waar u 15 dagen later terugkeerde naar Athene (CGVS, p. 8 en p. 10), nam u hierop de ferry naar Kreta (CGVS, p. 10), reisde u later vanuit Kreta heen en terug naar Athene om er uw Griekse verblijfskaart en paspoort af te halen (CGVS, p. 13) om vanuit Kreta uiteindelijk terug naar Athene te reizen –een reis die u door uw werk op Kreta bekostigde- van waar u een vlucht -die 120 euro kostte- naar België nam (CGVS, p. 13). Verder reisde u 15 dagen na uw aankomst in België naar Duitsland van waar u zeven dagen later terugkeerde naar België (CGVS, p. 18) waar u reeds 10 maanden, en tot op heden, werkzaam bent in een inpakbedrijf (zie document 10) (CGVS, p. 14). Uit bovenstaande vaststellingen dient er besloten te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Griekenland niet voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat Griekenland niet uw eindbestemming was. Zo verklaarde u dat de enige reden dat u in Griekenland een asielprocedure startte, was om zo veilig en legaal verder te kunnen reizen naar België aangezien België altijd al uw einddoel was (CGVSvragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.4). Uit dergelijke verklaringen kan geenszins een wil en intentie om in Griekenland een duurzaam leven op- en een toekomst uit te bouwen, worden afgeleid.

Voorts hebben uw verklaringen dat u in Turkije eens 13 dagen werd opgesloten omdat uw Turks visum was verlopen (CGVS, p. 7) en u bij uw eerste poging om vanuit Turkije naar Griekenland te reizen werd opgepakt door Turkse huurlingen waarop u voor drie dagen in een Turkse gevangenis werd opgesloten (CGVS, p. 20) -waarvan u ter staving foto's en video's neerlegde (documenten 15 en 17)- betrekking op (uw vrees ten aanzien van) Turkije. Uw verzoek wordt echter beoordeeld ten aanzien van Griekenland, aangezien u daar internationale bescherming geniet, waardoor uw verklaringen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielmotieven en aldus niet van dien aard zijn om de gedane vaststellingen op te heffen.

Tot slot verwijst uw advocaat naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (CGVS, p. 21). In dit verband dient opgemerkt te worden dat elk verzoek door het CGVS wordt beoordeeld op individuele basis en persoonlijke merites.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan uw identiteit en afkomst en die van uw vader, dat uw familie sociale hulp kreeg in Gaza, dat uw broer overleden is en u in Griekenland Griekse documenten bekwam, wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld. De opmerkingen op het interview bij de DVZ bevatten evenmin inhoudelijke elementen die een ander licht werpen op bovenstaande argumentering.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza.”

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

*“Artikelen 1, 21, 23, 24, en 33 van de Verdrag van Genève van 28 juli 1951;
Artikel 3 van de Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM);
Artikelen 1 à 4, 18 en 19 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest);
Artikelen 12 en 33 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU);
Artikelen 4, 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 33 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU);
Artikelen 48/3 à 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (“VW”);
Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
Het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder de zorgvuldigheidsplicht.”*

Hij licht toe als volgt:

“1. IN RECHTE

[...]

2. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

[...]

2.1. EXTREME MATERIELE DEPRIVATIE BIJ TERUGKEER NAAR GRIEKENLAND

De door verzoekers aangevoerde elementen voldoen aan de door het HvJEU vereiste drempel van ernst (HvJEU, Ibrahim e.a., C-438/17, 8 88-90 en Jawo, C-163/17, 8 90-92).

Hieronder zal eerst de situatie van de erkende vluchtelingen in Griekenland worden uiteengezet. Deze situatie is zo rampzalig dat zij niet kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de Europese normen en standaarden (zie artikelen 22, 26, 29, 30, 32 en 34 van de Richtlijn 2011/95/EU, artikel 12 van de Richtlijn 2013/32/EU, artikelen 21 à 24 van het Verdrag van Genève en de artikelen 3 EVRM en 1 tot en met 4 van het Europees Handvest) en het CGVS er dus niet toe kan brengen het asielverzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Op basis van deze algemene gegevens bereikt de ernstige schade die verzoeker heeft ondervonden en die hij bij terugkeer zal ondervinden, de door het HvJEU genoemde drempel van extreme materiële deprivatie, die met name is toe te schrijven aan hun persoonlijke ervaringen in Griekenland.

2.1.1. Algemene situatie van migranten in Griekenland

Er dient (beter) onderzocht te worden of verzoeker op een effectieve bescherming kan rekenen in Griekenland, en of zijn leven daar niet in die mate bedreigd wordt dat België hem de internationale bescherming moet toekennen.

Uit algemene informatie blijkt dat de situatie van personen die van een internationale bescherming genieten in Griekenland extreem precair is.

Alle algemene gegevens bevestigen dat de situatie van personen die in Griekenland van een internationale bescherming genieten, kan een schending van hun meest fundamentele rechten vormen.

Het recente verslag van Pro Asyl en RSA, van maart 2025, klaagt aan dat het jaar 2024 in het bijzonder werd gekenmerkt door een bijna volledige stillegging van de basisdiensten voor vluchtelingen in Griekenland:

[...]

Uit het laatste AIDA-rapport (dd. juni 2024) over Griekenland blijkt een bijzonder vijandig klimaat ten opzichte van migranten:

[...]

Het geweld tegen migranten in Griekenland wordt nog versterkt door het standpunt van de Griekse regering:

[...]

Het geweld tegen migranten is toegenomen sinds de coronaviruscrisis overal ter wereld is uitgebroken.

Deze misstanden nemen niet alleen de vorm aan van discriminatie die in strijd is met de mensenrechten, maar ook van excessief gebruik van geweld door de politie.

Amnesty International betreurde dit soort gedrag al in een rapport van juni 2020“:

[...]

Helaas zijn er steeds meer aanwijzingen dat er sprake is van berucht geweld tegen migranten:

[...]

En:

[...]

Zie ook een heel recent rapport van Amnesty International die nog het gebruik van geweld door de nationale autoriteiten veroordeelt.

Bovendien heeft het Comité tegen foltering in zijn Algemene Opmerkingen over Griekenland al gewezen op de aanwezigheid van buitensporig gebruik van geweld door de politie, met name in het kader van demonstraties en de beheersing van de menigte. Het Comité heeft de Griekse Staat verzocht onmiddellijke en doeltreffende maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat de leden van de wetshandhavingsinstanties gebruiken alleen geweld wanneer dat nodig is strikt noodzakelijk en alleen in de mate die vereist is voor de vervulling van hun plichten.

Het Comité heeft ook opgemerkt dat:

[...]

Zie ook een rapport van Amnesty International die nog het gebruik van geweld door de nationale autoriteiten veroordeelt.

Het probleem van de vreemdelingenhaat in Griekenland is sinds de aanbeveling van de commissie van 2012 helaas niet verbeterd. In zijn algemene opmerking van 3 september 2019 stelt het Comité het volgende:

[...]

Het beheer van aanvragers van internationale bescherming in Griekenland roept reële vragen op met betrekking tot de grondrechten. Na de goedkeuring en inwerkingtreding van de nieuwe Griekse asielwet in januari 2020 heeft de Griekse Vluchtelingenraad zijn bezorgdheid geuit over dit nieuwe “asielsysteem dat is ontworpen om uit te zetten en niet te beschermen”.

In zijn verslag, dat op 2 juli 2020 is gepubliceerd, heeft de Griekse Raad voor de Vluchtelingen verklaard dat:

[...]

De Griekse politie is helemaal niet geneigd om buitenlanders te helpen. Afwijkingen en misbruiken door de politie komen vaak voor en worden door de Griekse autoriteiten ongestraft gelaten:

[...]

De Raad van Europa heeft ook al de slechte behandeling van migranten door de Griekse politie betreurd en heeft systematische tekortkomingen in verband met racistische incidenten en haatdelicten geconstateerd:

[...]

2.1.2. Materiële situatie van statushouders in Griekenland

Op 21 januari 2021 heeft het “Oberverwaltungsgericht Für das Land Nordrhein-Westfalen” een arrest gepubliceerd over de uitzetting van een Eritrese onderdaan naar Griekenland.

[...]

In Nederland werden ook gelijkaardige beslissingen genomen door de Raad van State (AIDA-verslag, p. 245).

De lidstaten beginnen zich dus bewust te worden van de werkelijke situatie van mensen die in Griekenland als vluchteling zijn erkend en beginnen verwijderingen naar Griekenland te voorkomen (AIDA-verslag, p. 246):

[...]

Uit algemene informatie blijkt dat de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland de laatste jaren steeds moeilijker is geworden op het gebied van toegang tot:

- werkgelegenheid (zie infra, punt a);*
- onderwijs (zie infra, punt b.);*
- huisvesting (zie infra, punt c.);*
- voedsel en water (zie infra, punt d.);*
- gezondheidszorgen (zie infra, punt e.);*
- sociale uitkeringen (zie infra, punt f.);*

Er zijn ook administratieve uitdagingen voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (zie infra, punt g.).

a. Toegang tot werkgelegenheid

[...]

b. Toegang tot onderwijs

[...]

c. Toegang tot huisvesting

[...]

d. Toegang tot voedsel en water

[...]

e. Toegang tot gezondheidszorgen

[...]

f. Toegang tot sociale uitkeringen

[...]

g. Administratieve uitdagingen voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland

[...]

h. Conclusie

Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland kunnen heel vlug en “gemakkelijk” in een situatie van extreme materiële deprivatie terechtkomen:

“In Griekenland heeft een asielzoeker vanaf het moment dat die asiel krijgt geen recht meer op voorzieningen voor asielzoekers. Het recht op een plek in de opvang eindigt na dertig dagen, terwijl er tussen het positieve besluit en het uitreiken van de verblijfsvergunning veel tijd kan zitten, soms wel een jaar. Al die tijd heeft de statushouder geen toegang tot sociale uitkeringen, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Een serieus nationaal integratieprogramma ontbreekt en een baan vinden lukt vaak niet door de hoge werkloosheid, taalproblemen en discriminatie”.

Deze tekortkomingen leiden tot onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, hetgeen in strijd is met artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 tot en met 4 en 24 van het Europees Handvest, de artikelen 21 à 24 van het Verdrag van Genève, de artikelen 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 34 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 12 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Uw Raad heeft onlangs, in Verenigde Kamers, erkend dat de huidige omstandigheden in Griekenland zeer problematisch zijn (zie supra, punt 2., p. 14).

Verwerende partij heeft geen enkele bron aangevoerd op grond waarvan kan worden gesteld dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland geen risico zou lopen op een onmenselijke en/of vernederende behandeling, gelet op de rechten en voordelen die in de praktijk worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten.

Vooraf kan niet worden aangenomen dat Griekenland begunstigden van internationale bescherming de minimumrechten en -normen garandeert die de Europese instrumenten voorschrijven, en kan dus niet worden aangenomen dat het door verzoekers ingediende verzoek om internationale bescherming als “niet-ontvankelijk” kan worden beschouwd.

2.1.3. Persoonlijke situatie van verzoeker bij terugkeer naar Griekenland

Verwerende partij is van oordeel dat verzoeker onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek in de weg staan (bestreden beslissing, p. 3).

Verzoekende partij komt op tegen deze conclusie, die het absolute karakter van het verbod van foltering en van onmenselijke en vernederende behandeling (art. 3 EVRM, artikelen 1 à 4 Handvest) niet eerbiedigt en evenmin de realiteit van haar situatie in Griekenland en, meer in het algemeen, die van de begunstigden van een internationale bescherming weergeeft.

De artikelen 21, 22, 23 en 24 van het Verdrag van Genève garanderen vluchtelingen respectievelijk toegang tot huisvesting, openbaar onderwijs, ondersteuning en bijstand van overheidswege te voorziening in het levensonderhoud betreft, en sociale hulp. De artikelen 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 34 van de Richtlijn 2011/95/EU beschermen respectievelijk het recht op informatie, het recht op toegang tot arbeid, het recht op toegang tot onderwijs, het recht op toegang tot sociale bescherming, het recht op toegang tot gezondheidszorg, het recht op toegang tot huisvesting, en het recht op toegang tot integratievoorzieningen voor personen die internationale bescherming genieten. Artikel 12 van de Richtlijn 2013/32/EU waarborgt ook het recht op informatie voor asielzoekers.

Uit de verklaringen van verzoeker, uit zijn persoonlijke ervaringen in Griekenland en uit de bovenstaande informatie blijkt duidelijk dat dit land zijn rechten niet waarborgde/waarborgt/zal waarborgen. Er bestaat zonder betwisting een probleem bij de Griekse overheden in hun beheer van begunstigden van internationale bescherming (zie supra punt 2.1.2).

Verzoeker is in een situatie beland van extreme materiële deprivatie aangezien hij nooit van zijn rechten heeft kunnen genieten en die hem in een dergelijke situatie bracht. In geval van terugkeer zal het opnieuw gebeuren.

Toen zijn asielaanvraag nog in behandeling was in Griekenland verbleef verzoeker enkele maanden in een kamp op het eiland Samos, in afschuwelijke levensomstandigheden.

Ondanks de aanwezigheid van een arts in het centrum was het zeer moeilijk om een afspraak te maken, aangezien de arts overboekt was en enkel dringende gevallen behandelde. Hij werd nooit bijgestaan door een tolk om met de autoriteiten te communiceren, wat de toegang tot medische hulp onmogelijk maakte:

Heeft u in GR nadat u uw verblijfskaart gekregen had nog naar medische zorg gevraagd? Dus toen ik mijn identiteitskaart heb gehaald en ben teruggekeerd naar Kreta ben ik terug naar die K. gegaan en heb ik haar gezegd dat ik nu mijn identiteitskaart heb, hoe kan ik medische zorg krijgen? En toen zei ze je spreekt de taal niet, je hebt een tolk nodig. Een tolk was tegen betaling. Er zijn daar Egyptenaren en Syriërs die daar lang wonen en de taal spreken maar die werken tegen betaling dus ik heb gewoon op mijn tanden gebeten en gewacht tot mijn vertrek.

(NPO, pg. 16)

Na zijn erkenning en ontvangst van zijn documenten moest verzoeker de centrum verlaten. Hij sliep op straat in Athene, voor ongeveer 1,5 maand:

Waar verbleef u in Athene? Dakloos, in Achernoen.

Heeft u in Athene ooit een plaats gehad om te overnachten? Nee. Ik sliep in het Omonia plein.

(NPO, pg. 8)

Daarna reisde hij naar Kreta waar hij ook dakloos was:

Hoe lang bent u op Kreta gebleven? 5 maanden ongeveer. Ongeveer, ik ben niet zeker.

Hoe voorzag u op Kreta in uw levensonderhoud? Ik was dakloos, welk levensonderhoud, soms at ik voor 10 dagen niet, geen geld, geen eten. Ik was iedere dag werk gaan zoeken, er is zo'n soort parking waar particulieren komen die op zoek zijn naar een arbeider in het zwart natuurlijk. Soms 3 of 4 dagen per maand kunnen werken voor 20 of 30 euro per dag om ervan te kunnen overleven en soms geen werk, geen geld, geen eten. Ik had video's over mijn toestand op Kreta en die verlaten plaats, die video's had ik op mijn vorige gsm maar die werd in Antwerpen gestolen dus ik kon die video's spijtig genoeg niet naar mijn advocaat sturen maar pas gisteren heb ik wat video's gekregen van een vriend van mij maar ik had nog geen tijd gehad om die aan mijn meesterte tonen.

(NPO, pg. 10-11)

Hij probeerde een arts te raadplegen om de verwondingen vast te stellen, maar kreeg geen toegang tot medische zorg.

Verzoeker wilde enkel op de hoogte worden gebracht van zijn rechten, maar er moet worden vastgesteld dat hij enerzijds geen toegang had tot deze informatie, aangezien er in Griekenland geen hulp — of bijstandsstructuur bestaat — en de wederpartij bewijst het tegendeel niet — en anderzijds moet worden vastgesteld dat er in werkelijkheid geen rechten bestaan voor personen die internationale bescherming genieten (cf. supra).

De kritiek van verwerende partij ontkent de moeilijkheden die personen die internationale bescherming genieten ondervinden — er is zelfs geen bewijs dat er onderzoek is gedaan naar de algemene situatie van deze personen — en deze kritiek staat dus los van de realiteit ter plaatse, wat niet het geval kan zijn voor goed bestuur. De tegenpartij ontkent de realiteit van de moeilijkheden die men in Griekenland ondervindt, terwijl objectief gezien iedereen het erover eens is dat het leven daar moeilijk is voor de begunstigen.

Verzoeker heeft wel degelijk pogingen ondernomen om zich in Griekenland te integreren en een zelfstandig leven op te bouwen. Hij heeft zich op meerdere plaatsen in Griekenland verplaatst op zoek naar werk en stabiliteit: Samos, Athene, naar de grens met Albanië en Kreta. Hij oefende kleine baantjes uit, maar het ging enkel om ongeregistreerd werk, slechts enkele uren per week, waarvoor hij niet altijd werd betaald. Zonder geld was het onmogelijk om een woning te huren; hij was dakloos in zowel Athene als op Kreta.

Ondanks zijn wil om in Griekenland te blijven, stuitte hij op structurele obstakels: er waren geen reële kansen om werk of een woning te vinden.

Bij terugkeer in Griekenland zou verzoeker geen hulp of bijstand krijgen van de Griekse autoriteiten, qua toegang tot werk, medische en psychologische opvolging, huisvesting, hij zou ook administratieve obstakels moeten voorkomen:

- Gezondheidszorg

Verzoeker kreeg nooit de noodzakelijke zorg, zoals toegang tot een arts en de nodige medicatie voor zijn differie, ondanks het feit dat hij zich herhaaldelijk tot de autoriteiten richtte:

Heeft u dan alle redenen gegeven waarom u niet kan terugkeren naar GR? In GR ben ik ziek geworden aan mijn benen en werd ik niet behandeld. Hier in BE toen ik hier aankwam werd ik wel behandeld en in het ziekenhuis van Sint-Jan, hebben ze mij behandeld en gezegd dat ik differie had. Ik heb medische documenten bij, dus hier zelfs zonder annex word je geholpen dus Rode Kruis heeft me toen geholpen.

(NPO, pg. 14)

Hier in België heeft verzoeker medische begeleiding. Een dergelijke begeleiding zou in geval van gedwongen terugkeer naar Griekenland niet gegarandeerd kunnen worden.

- Werk

In Griekenland heeft verzoeker kleine jobs uitgeoefend, maar het ging uitsluitend om ongeregistreerd werk, slechts enkele uren per week, waarvoor hij niet altijd werd betaald. Hij had geen toegang tot enige vorm van uitkering.

Verzoeker heeft in meerdere Griekse steden geprobeerd werk te vinden en ondernam herhaaldelijk pogingen, maar zonder duurzaam resultaat:

Wat voor werk heeft u gedaan op Kreta? Ik had geenvaste job, arbeider, maakt niet uit wat. Eerste job was bv. kisten bouwen in een kerkhof, zo'n rand van een kist. Ik heb dat voor 2 dagen gedaan en dan had hij me niet meer nodig, er was geen werk en dan heeft hij me opnieuw gebeld voor 1 dag werk. Ik heb ook in de

bouwgewerkt, andere keren heb ik geholpen met het bouwen van een hek van een zwembad, arbeider, dus geen vaste job. (denkt na) Ik wou iets vertellen maar ik ben het vergeten. Ik ben het totaal vergeten. (komt er terug op) Dus gelukkig heb ik foto's genomen van alles wat ik meegemaakt heb dus ik heb foto's van mijn werk, van mijn slaapplek.

(NPO, pg. 12)

Aan de grens met Albanië werkte hij in de aardbeienteelt, onder precare omstandigheden. Het ging om ongeregistreerd werk, verkregen via informele weg, zonder contract of enige garantie. Hij werkte daar vijftien dagen, maar kreeg geen loon. Door het ontbreken van een wettelijke status, sociale bescherming of toegankelijke rechtsmiddelen had hij geen enkele mogelijkheid om zijn loon op te eisen.

De werkgelegenheidskansen voor vluchtelingen in Griekenland zijn zeer beperkt (zie supra, punt 2.1.2.a.). Het profiel van verzoeker bevestigt dat er geen professionele mogelijkheden voor hem in Griekenland zijn.

- Huisvesting

Dit wordt niet geanalyseerd door verwerende partij in de bestreden beslissing.

In Griekenland is verzoeker in een opvangkamp op het eiland Samos enkele maanden gebleven.

Na zijn erkenning verliet verzoeker het opvangcentrum en reisde naar Athene, waar hij ongeveer anderhalve maand verbleef. Hij was daar dakloos.

Vervolgens trok hij naar de grens met Albanië, omdat hij had gehoord dat er werk was in de aardbeienteelt.

Hij werkte daar vijftien dagen, maar werd hiervoor niet betaald. Daarna reisde hij door naar Kreta.

In Kreta was verzoeker ook dakloos. Er was geen werk en geen mogelijkheid om de taal te leren.

Zonder loon kon hij geen huisvesting huren:

Heeft u stappen ondernomen om een woonplaats te vinden in Athene? Zonder geld geen woning.

Ik had het centrum verlaten en naar Athene gegaan en ik had geen geld en zonder geld kan je niet aan een woning geraken.

Bent u zich ooit bij NGO of de Griekse overheid gaan informeren of zij u konden helpen bij het vinden van een woonplaats? Jawel, ik heb gevraagd maar er is geen woning. Sommigen vroegen naar een dakloosheidsattest maar in Athene kreeg je zoiets niet dus ik ben naar Kreta gegaan en sliep in een verlaten plaats in Kreta, daar heb ik vastgezeten tot mijn vertrek. Ik heb video's over die verlaten plaats.

(...)

U zegt dat sommigen vroegen naar een dakloosheidsattest. Wie vroeg daarnaar? Verenigingen maar voor hulp voeten of materiële hulp, dan krijg je 30 euro of een bonnetje om te kunnen eten maar geen woningen.

Als je dakloosheidsattest hebt, krijg je ongeveer 200 euro hulp per maand. 100 euro cash en 100 euro voor coupon om in de supermarkt eten te kunnen kopen. Ik heb uiteindelijk een dakloosheidsattest gekregen maar heb geen bijstand gekregen. Ik heb zelfs geen bankkaart gekregen waar dat geld op gestort gaat worden en spijtig genoeg ben ik dat dakloosheidsattest verloren.

(...)

Hoeveel keer heeft u in Athene om hulp gevraagd? 5 of 6 keer.

Wat voor hulp heeft u precies gevraagd? Eten of geld. Hulp, ik was dakloos en ze zeiden je hebt dakloosheidsattest nodig en in Athene had ik die niet. Dakloosheidsattest krijg je enkel op Kreta, nergens anders.

(NPO, pg. 9)

Heeft u verder nog andere stappen ondernomen om op Kreta een woonplaats te vinden? Nee of bedoel je of ik gezocht heb naar woningen en zo? Natuurlijk wel maar je moet iets weten, er zijn geen gratis woningen.

Om te kunnen wonen heb je geld nodig. Om een studio te kunnen huren heb je minstens 300 euro per maand nodig. Ik had geen vaste job, ik werkte amper een paar dagen per maand en kon amper overleven.

Als je geld hebt kan je overal wonen maar als je geen geld hebt...

(NPO, pg. 11)

Hij heeft nooit gebruik kunnen maken van een enige huisvesting voor zijn vertrek uit het land.

Bij terugkeer in Griekenland zou hij geen fatsoenlijke huisvesting kunnen vinden, gezien het ontbreken van enig ondersteuningsnetwerk in Griekenland. Tijdens de administratieve procedures, bijvoorbeeld de zeer lange wachttijden voor de afgifte of verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van zijn rechten als begunstigde, zou hij opnieuw dakloos worden (zie supra, punten 2.1.2.c. en 2.1.2.g.).

- Sociale uitkeringen

De voorwaarde van 5 (of zelfs 10) jaar verblijf om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen is problematisch voor de verzoeker omdat hij daardoor geen essentiële financiële ondersteuning zal krijgen (cf. supra, punt 2.1.2.f.).

Als verzoeker een verblijfsvergunning in Griekenland heeft, kan hij als recent erkende begunstigde van internationale bescherming niet aan deze eis voldoen en heeft hij dus geen toegang tot deze uitkering, wat hem nog kwetsbaarder maakt en blootstelt aan aanzienlijke economische en sociale moeilijkheden in Griekenland.

- Administratieve moeilijkheden

Verzoekers levensomstandigheden in Griekenland hebben hem ertoe aangezet te "overleven", maar dat neemt niet weg dat hij extreem kwetsbaar is. Hij zal terugvallen in een zeer precare situatie als hij terugkeert

naar Griekenland, omdat hij zal terugvallen in dezelfde ellendige levensomstandigheden, wetende wat hem te wachten staat.

Bij terugkeer naar Griekenland zou verzoeker geen enkel ondersteuningsnetwerk hebben:

Heeft u momenteel nog contacten in Griekenland? Nee, nee. Ik had nog contact met iemand maar die is niet meer in GR, die zit ondertussen in Saudi-Arabië maar hij woonde vroeger in Griekenland maar nu niet meer. Hij is een neef van H. A. F.

(NPO, pg. 14)

In België heeft hij de neef van zijn vader:

Heeft u familieleden die behalve de Palestijnse nationaliteit nog andere nationaliteiten hebben?

Mijn echte familie, dichte familie niet, verre familie wel.

Wie bedoelt u met verre familie? Een neef van mijn vader.

Welke nationaliteit heeft hij? Hij woonthier in België, dus Belgische nationaliteit.

Watis de volledige naam van die neef? S. S. A.

Sinds wanneer is hij in België? Al lang, hij heeft een restaurant in L. Hoe lang, dat weet ik niet maarlang.

Heeft u contact met hem? Ja, er is contact. Toen ik in het centrum aan het wachten was op een oranje kaart om bij hem te gaan werken. Toen ik mijn oranje kaart heb gekregen, heb ik vast contract van hem gekregen. Ik heb 2 dagen bij hem gewerkt maar dat was niks voor mij en dan heb ik het contract verbroken.

(NPO,pg.3)

Zijn familieleden — die zich in Palestina of in België bevinden — kunnen voor hem niet zorgen.

Als hij vandaag, in België, beter is, komt dat omdat hij een ondersteunend netwerk heeft. Verzoeker werkte al in België, in een restaurant dat wordt beheerd door de neef van zijn vader.

De neef van zijn vader in België, alsook andere neven in Duitsland en Frankrijk, is alles wat hij in Europa heeft. Deze intieme kring is moreel essentieel voor de verzoeker, vooral omdat de andere familieleden en zijn gezin in de Gazastrook in Palestina zijn gebleven en hun huis werd verwoest.

Indien verzoeker naar Griekenland zou moeten terugkeren, zou hij zich in een bijzonder kwetsbare situatie bevinden. Hij is een alleenstaande man, beschikt daar over geen ondersteuningsnetwerk en spreekt geen Grieks.

Wanneer de verwerende partij stelt dat verzoeker “een ondernemend en zelfredzaam man” is, suggereert zij daarmee dat hij zich — zowel op eigen kracht als met de steun van familie en vrienden — zou kunnen redden bij een terugkeer naar Griekenland.

Daarbij gaat de verwerende partij volledig voorbij aan de moeilijkheden waarmee verzoeker geconfronteerd werd, zoals hierboven uiteengezet, in het bijzonder op het vlak van tewerkstelling, huisvesting en gezondheidszorg. Bovendien was de steun die verzoeker ontving volstrekt sporadisch en beperkt tot kleine geldbedragen die bedoeld waren om hem te helpen bij zijn zoektocht naar werk of onderdak in Griekenland. Zelfs met die beperkte financiële hulp was niets mogelijk. Verzoeker was dakloos in Athene en in Kreta. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat dit anders zou zijn bij een gedwongen terugkeer naar Griekenland.

In Griekenland had verzoeker geen toegang tot gezondheidszorg, medische zorgen, werkgelegenheid, huisvesting, en sociale uitkeringen.

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming geen daadwerkelijke toegang heeft (gehad) tot zijn rechten om in zijn basisbehoeften te voorzien. Wordt ook niet aangetoond dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland hulp en bijstand van de autoriteiten zal krijgen om daadwerkelijk toegang te krijgen tot zijn socio-economische rechten.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft verklaard dat asielinstanties verplicht zijn het risico te beoordelen dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt (aan wie in een andere lidstaat reeds internationale bescherming is verleend) wordt blootgesteld aan een situatie van “extreme materiële deprivatie” — waardoor deze persoon in een situatie wordt geplaatst die zo ernstig is dat zij kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling — op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren geactualiseerde elementen (zie met name zijn arrest van 19 maart 2019, *Abubacarr Jawo*, C-163/17, aangehaald door het CGRA).

Verzoekende partij heeft betrouwbare en nauwkeurige verklaringen afgelegd dat zij zich in Griekenland in een situatie van extreme materiële deprivatie en van onmenselijke en vernederende behandeling zal bevinden.

2.2. NOOD AAN INTERNATIONALE BESCHERMING

Het asielverzoek van de verzoeker werd afgewezen wegens onontvankelijkheid, zonder enige inhoudelijke beoordeling. Zijn vrees over een terugkeer in Palestina, en de documenten die ter ondersteuning van zijn verhaal waren ingediend, werden door het CGVS terzijde geschoven.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker uitgelegd dat hij bij terugkeer naar Palestina vreest door Hamas te worden gedood, en tevens ernstige schade te zullen lijden door de socio-economische situatie.

In 2019 nam verzoeker in Gaza deel aan de protestmars *Bidna Naich*, waarna hij werd opgepakt en drie dagen werd vastgehouden in Jabaliya.

Bovendien houdt, gelet op de algemene situatie in Palestina, zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied een reëel risico in voor haar leven of persoon en geeft dit aanleiding tot het verlenen van subsidiaire bescherming.

De nood aan bescherming van verzoeker wordt aangetoond en moet vervolgens erkend worden.”

3.1.2. In een aanvullende nota van 28 augustus 2025 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het AIDA/ECRE-rapport, “Country Report: Greece. Update 2023” van 24 juni 2024;
- het “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022;
- het “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024;
- het RSA/PRO ASYL-rapport, “Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights” van april 2025;
- het RSA-rapport, “Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights” van april 2025;
- “Communication on the status of migration management in mainland Greece” van de Europese commissie van 4 april 2025;
- de COI Focus “Grece Aide aux migrants” van Cedoca.

3.2. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet. Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat verzoeker reeds bescherming genoot in een EU-lidstaat, met name Griekenland.

De Raad herinnert eraan dat een verwijzing naar haar arresten niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 12

maart 2023 (Landeninformatie, stuk 6, nr. 2, “Eurodac Marked Record”) en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET) geldig is tot 9 maart 2026 (Documenten, stuk 5, nr. 5; DVZ-verklaring, stuk 7, p. 11, punt 27; DVZ-dossier, stuk 7, “*bijkomende vragen M-status Griekenland*”; notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 12). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 13; “*Country Report: Greece. Update 2023*”, van juni 2024, p. 243) en met het gegeven dat verzoeker in Griekenland op 13 maart 2023 de vluchtelingenstatus heeft verworven.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over deze beschermingsstatus zou beschikken.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

3.3.2. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat de voorzienbare levensomstandigheden betreft, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

Verzoeker betoogt dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

3.3.3. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat de inhoud betreft van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat de toegang betreft tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een naadloze integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumenten (zoals ziektekostenverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en onderwijs, toegang tot huisvesting en het algemene gebrek aan sociale huisvesting in Griekenland (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het bekomen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 4-6, 20 en 22). Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming.

Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokkenen laat weten.

Vervolgens moet binnen de zes maanden per mail een afspraak worden gemaakt met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten

dagelijks nakijken (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 5-17).

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM (fiscaal nummer) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Indien iemand niet over een AFM beschikt, kan een AFM aangevraagd worden via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM worden aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij een plaatselijk belastingkantoor (DOY) wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 20-21).

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen, geen belang meer bij een AMKA hebben aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Vanaf 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het Ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, sociale zekerheidsnummer, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met bewijs van adres en werk/studie. De vereiste documenten voor de uitgifte van een (vooralsnog inactief) AMKA zijn: een geldig reisdocument of paspoort en een geldige ADET. Statushouders kunnen hun AMKA vervolgens alleen activeren door het voorleggen van een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat/intentieverklaring dat is geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid (*“ERGANI”*), als bewijs van adres. De Griekse wet behandelt statushouders dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Statushouders die geen arbeidscontract of intentieverklaring van een werkgever kunnen voorleggen, kunnen geen actieve AMKA bekomen en worden volledig uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit.

Het Griekse Ministerie voor Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, hetgeen tot nu toe nog niet is gebeurd.

Tot slot zorgt de eis van een *“geldige”* verblijfsvergunning voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 21-24; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (*“Recognised*

Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS project werd geïmplementeerd door IOM met de steun van de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Vanaf 1 januari 2022 werd het beheer en de financiering van het HELIOS project overgenomen door het Griekse Ministerie voor Migratie en Asiel. Het HELIOS project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024. Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+ project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen.

Het HELIOS+-programma biedt op zich geen huisvesting maar de diensten die aan statushouders onder dit nieuwe integratieprogramma worden verleend, blijven vergelijkbaar, met name inzake huursubsidies, taaltrainingen en integratielessen. Wel wordt meer aandacht besteed aan inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. Integratiesteun wordt verleend voor een periode tot 12 maanden en inschrijving is mogelijk tot twee jaar na de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Er is evenwel een bezorgdheid dat dit nieuwe HELIOS+ project op een veel kleinere schaal lijkt te zijn ontworpen dan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 29-30; *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor statushouders in Griekenland is zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te bekomen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming; voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland is vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen; zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting; en statushouders ontvangen bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, zoals het feit dat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, het feit dat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en het feit dat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 32).

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Volgens het *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland* moeten statushouders in de praktijk naast een ADET in het bezit zijn van een AMKA-nummer voor afdracht van sociale lasten en een AFM om legaal arbeid in loondienst te verrichten (*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 37-38). Het RSA/PRO ASYL rapport stelt evenwel dat statushouders moeten beschikken over een geldige verblijfsvergunning, een actieve AFM en een actieve AMKA om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. RSA/PRO ASYL stelt dan ook dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimale voorwaarde voor integratie in de gast samenleving en voor het zoeken naar werk in feite afhankelijk is van reeds verkregen werk (*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 24 en 34). Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*Country Report: Greece. Update 2023* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 270-271).

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor eigen onderdanen, zonder discriminatie. De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van

de Richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen na verlening van internationale bescherming. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigten van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigten van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 273-274).

Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67 % arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen (zgn. *“cash assistance”*) en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend, wordt direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan voldaan moet worden.

Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven, uit. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet credentials, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 27-28).

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor onderdanen. Ondanks het gunstige wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben belemmeringen bij de toegang tot een AMKA directe gevolgen voor de toegang van statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland, omdat ze hen uitsluiten van elke essentiële behandeling die niet wordt beschouwd als spoedeisende gezondheidszorg. Statushouders met een AMKA die niet verzekerd zijn, hebben niet langer toegang tot medicatie of onderzoeken door particuliere dokters.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks of Engels en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35; *“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 275-277).

Sinds een besluit dat in december 2020 in werking is getreden, wordt voor asielzoekers automatisch een AFM aangemaakt bij hun beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Statushouders zonder AFM moeten dit in persoon aanvragen bij een lokaal belastingkantoor in de woonplaats van de statushouder. Statushouders die geen woonplaats/adres kunnen aantonen, verkrijgen geen AFM. Een AFM kan ook online aangevraagd worden; dit vereist het voorleggen van geldige identiteitsdocumenten alsook geldige reisdocumenten. Bij gebrek hieraan kan geen AFM worden verkregen. Het onlineplatform is enkel in het Grieks opgesteld.

De afgifte van een AMKA is vereist voor de toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om dit AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig verzekeringsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg) om te zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 20-24).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd.

In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7).

Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, wordt de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat de aanvragen om verlenging per mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing ook per mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244-246; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244).

Gelet op het volume kan het registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen, twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager (antecedentonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek

door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure enkele maanden duren. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precarie situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of mail kan (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 10-13). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precarie situatie terecht te komen.

Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat eind 2024 bij de Griekse asieldienst in behandeling was, bedroeg 5.311, d.w.z. een stijging van 32 % ten opzichte van 4.029 op 16 februari 2024. Bijna 40 % van de ADET-verlengingsaanvragen was eind 2024 al meer dan zes maanden in behandeling. Volgens cijfers die de Griekse asieldienst in februari 2025 heeft verstrekt, is het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is, gedaald van 4.029 op 16 februari 2024 tot 2.621 op 11 februari 2025. Daarvan dienden er nog 13 te worden geüpload, 239 moest worden toegewezen aan een dossierbehandelaar en 2.369 waren in behandeling (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 8-9).

Bij het verstrijken van een ADET, is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag, evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kan de statushouders wel een *"certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus"* of een *"certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming"* verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten worden door de Griekse autoriteiten niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Hierdoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten noch kunnen ze juridische vertegenwoordiging aanvragen. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. Dit is in tegenstelling tot hetgeen de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 15-16; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot een advocaat hierdoor bemoeilijkt. De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en het IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden *qua* huisvesting of stappen die zij

moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor januari 2020, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Wegens de grote achterstand heeft een groot aantal statushouders gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enig andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 247).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten - wat enige tijd kan duren - het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen inzake de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

3.3.4. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*Ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

3.3.5. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren (DVZ-dossier, stuk 7, “*Bijzondere procedurele noden*”).

Verzoeker maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken melding van huidproblemen en een vermoeden van differie of een andere besmettelijke ziekte (DVZ-verklaring, stuk 7; DVZ-dossier, stuk 7, “*Bijkomende vragen M-status Griekenland*”). Verzoeker verklaarde dat hij zich hierdoor niet elke dag mag douchen en dat hij deze medische problemen heeft opgelopen omwille van de leefomstandigheden in Griekenland, met name door de muggen en het ongedierte toen hij op straat leefde. Hij vermeldde tevens dat hij verzorging kreeg van het Rode Kruis en dat hij denkt dat het “*binnen de twee weken opgelost zal zijn*”. Buiten deze verklaringen legt verzoeker in zijn verzoekschrift geen documenten neer die zijn medische problematiek uiteenzetten, indien deze op heden nog aanwezig zouden zijn. Daarnaast stelde hij tijdens het persoonlijk onderhoud dat er inzake zijn gezondheid of welzijn niets was dat een invloed konden hebben op het interview, buiten het feit dat hij gestresseerd was (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 2).

Louter uit verzoekers verklaringen en voorgelegde documenten in de administratieve fase van de procedure kan aldus niet blijken dat hij op heden nog medische problemen heeft of dat deze medische problemen, indien nog actueel, belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Hij zet nergens *in concreto* uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze medische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen.

Er liggen heden ook geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker niet of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Integendeel, verzoeker blijkt in België aan de slag te zijn (Documenten, stuk 5, nr. 10). Hoewel de Raad de onzekere situatie die verzoeker thans leeft erkent, verzoeker is immers afkomstig uit de Gazastrook, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen medische stukken verschaft die een concrete toelichting geven over de impact van zijn fysieke en/of psychische gezondheidstoestand en eventuele (medicamenteuze) behandeling met betrekking tot zijn zelfredzaamheid, autonomie en zijn globaal dagelijks functioneren. Verder blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of andere socio-economische rechten als statushouder in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker toont verder niet aan dat, moesten zijn gezondheidsproblemen nog actueel zijn, hij als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot medische opvolging en ondersteuning, zoals in de bestreden beslissing al uiteen werd gezet, en later zal blijken uit dit arrest.

3.3.6. *In casu* benadrukt de Raad verder dat verzoeker nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning (ADET), hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Er ligt niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken, zodat zijn betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd.

De Raad wijst er voorts op dat blijkens de verklaringen van verzoeker hij een fiscaal registratienummer (AFM) heeft verkregen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13), ondanks dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde van niet (DVZ-dossier, stuk 7, “*Bijkomende Vragen M-status Griekenland*”). De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 19).

Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA-rapport, maart 2025, p. 21: *“the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed”*). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 9 maart 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hetzelfde geldt voor zijn sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: *“According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires”* (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248).

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat verzoeker zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken.

Zijn betoog in zijn verzoekschrift omtrent de situatie waarmee statushouders geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, is niet dienstig gezien deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

3.3.7. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld volstaat het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Uit de gedragingen van verzoeker blijkt immers dat hij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden.

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen.

In zoverre verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij geen toegang had tot huisvesting, arbeid, gezondheidszorg en andere voorzieningen, oordeelt de Raad dat hij hiermee geen ander licht werpt op de correcte en pertinente vaststellingen in bestreden beslissing hieromtrent:

“Zo blijkt vooreerst dat u in Griekenland wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt. Zo had u op Kreta verschillende jobs waarbij u als arbeider kisten bouwde op een kerkhof en werkzaam was in de bouw (CGVS, p. 11). Uw verklaringen hieromtrent, namelijk dat u nooit over vast werk beschikte in Griekenland (CGVS, p. 11), doet geen enkele afbreuk aan uw toegangsmogelijkheden tot de Griekse arbeidsmarkt. Immers, u schreef zich, hoewel u over een fiscaal registratienummer/AFM en een sociaal zekerheidsnummer/AMKA beschikt (CGVS, p. 13) -documenten waarmee u legaal kan werken in Griekenland- nooit in bij een arbeidskantoor omdat u naar eigen zeggen dakloos was en aan het wachten was om Griekenland te kunnen verlaten (CGVS, p. 12). Nochtans blijkt uit een korte zoekopdracht op internet dat er wel degelijk arbeidskantoren in Athene en Kreta –de plaatsen waar u in Griekenland na uw vertrek uit het opvangcentrum op Samos heeft verbleven (CGVS, p. 8-9)- zijn (zie administratief dossier). U registreerde zich evenmin als werkzoekende in bij de openbare dienst voor arbeidsvoorziening van het ministerie van arbeid/DYPA (zie administratief dossier) (CGVS, p. 12), noch begaf u zich in Griekenland naar organisaties die u zouden kunnen helpen bij het vinden van werk (CGVS, p. 12). Dat u verklaarde dat niemand u over het bestaan van dergelijke organisaties vertelde (CGVS, p. 12), is gezien u in Athene wel in contact stond met organisaties die u eten verschaften (CGVS, p. 9) en gezien de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat er in Athene wel degelijk organisaties zijn die begunstigden van internationale bescherming helpen bij het vinden van werk en bij het aanleren van de Griekse taal (zie administratief dossier), weinig aannemelijk. Er dient opgemerkt te worden dat indien u daadwerkelijk in Griekenland in precaire omstandigheden zou geleefd hebben – u leefde naar eigen zeggen 1,5 maand op straat in Athene en op Kreta leefde u in een verlaten

woning (zie document 13, 15 + 16 & CGVS, p. 8, p. 11)- er verwacht kan worden dat u net alle stappen zou ondernomen hebben om aan (ander) werk te geraken zodoende uw situatie er te verbeteren, toegang te krijgen tot de woningmarkt en te kunnen integreren in de Griekse samenleving.

Betreffende uw verklaringen dat u in Manolada 15 dagen in de aardbeienteelt werkte maar hiervoor niet betaald werd door uw werkgevers (CGVS, p. 8 en p. 10), dient er opgemerkt te worden dat u deze feiten nooit aangaf bij de Griekse autoriteiten. Dat u dit niet deed omdat u niets kon bewijzen en de taal niet sprak (CGVS, p. 16) kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Griekenland een Egyptische en een Syrische advocaat had die u bijstonden bij het verkrijgen van uw Griekse documenten (CGVS, p. 12-13) waardoor er verwacht kan worden dat deze advocaten u indien nodig ook zouden kunnen helpen om een klacht in te dienen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld, kunnen zij sowieso niet optreden.

Daar waar u verklaarde dat u in Griekenland een huidaandoening opliep aan uw benen (CGVS, p. 14), waarvan u ter staving medische attesten uit België neerlegde (document 6), dient er opgemerkt te worden dat u in Griekenland geen ernstige stappen heeft ondernomen om hier verzorging voor te krijgen. Zo verklaarde u initieel dat u bij K., een medewerker van een gemeente op Kreta, om medische zorgen ging vragen, zij u toen zei dat u hiervoor een verblijfstitel nodig had, u deze op dat moment nog niet had en dat toen u uw verblijfstitel wel gekregen had u gewoon uit Griekenland wou vertrekken (CGVS, p. 13 en p. 15). Dat u later verklaarde dat u na het ontvangen van uw verblijfstitel wel opnieuw bij K. medische zorgen ging vragen, zij u dit keer zei dat u, aangezien u de Griekse taal niet sprak, hiervoor ook een tolk nodig had en u hierop in Griekenland geen verdere stappen meer ondernam om aan medische zorgen te geraken (CGVS, p. 16), is weinig aannemelijk. Immers, er kan niet ingezien worden waarom een medewerker van de gemeente u niet van in het begin zou gezegd hebben dat u om medische zorgen te krijgen naast een verblijfstitel ook een tolk zou nodig hebben. Bovendien wijst de commissaris-generaal erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf). Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat u in Griekenland over deze documenten beschikte (CGVS, p. 13 & document 5). Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigden verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDAGR_2023-Update.pdf). Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen -u heeft heden geen medische behandeling (meer) nodig heeft, en neemt geen medicatie in (CGVS, p. 15-16)-, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Bovendien blijkt dat u een ondernemend en zelfredzaam man bent. Zo behaalde u in Gaza uw diploma middelbaar onderwijs, kan u naast het Arabisch uw plan trekken in het Engels (CGVS, p. 4-5 en p. 20) en had u (al dan niet met de hulp van derden) financiële mogelijkheden. Zo verliet u Gaza met behulp van uw neef in Frankrijk die uw tansiq (toelating om Gaza via Egypte te verlaten) regelde (CGVS, p. 6). Nadien werkte u de laatste 6 maanden van uw verblijf in Turkije op een toeristische ferry, waar u tot zaalverantwoordelijke opklom (CGVS, p. 7, p. 14). U bekostigde uw reis naar Griekenland dankzij uw werk in Turkije en dankzij de financiële hulp van iemand die u tijdens uw werk op de ferry leerde kennen (CGVS, p. 14). Voorts maakte u sinds de toekenning van uw internationale beschermingsstatus in Griekenland meerdere reisbewegingen waarbij u vanuit Samos een vlucht naar Athene nam (CGVS, p. 8), reisde u nadien met de bus naar Manolada van waar u 15 dagen later terugkeerde naar Athene (CGVS, p. 8 en p. 10), nam u hierop de ferry naar Kreta (CGVS, p. 10), reisde u later vanuit Kreta heen en terug naar Athene om er uw Griekse verblijfskaart en paspoort af te halen (CGVS, p. 13) om vanuit Kreta uiteindelijk terug naar Athene te reizen –een reis die u door uw werk op Kreta bekostigde- van waar u een vlucht -die 120 euro kostte- naar België nam (CGVS, p. 13). Verder reisde u 15 dagen na uw aankomst in België naar Duitsland van waar u zeven dagen later terugkeerde naar België (CGVS, p. 18) waar u reeds 10 maanden, en tot op heden, werkzaam bent in een inpakbedrijf (zie document 10) (CGVS, p. 14). Uit bovenstaande vaststellingen dient er besloten te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Griekenland niet voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat Griekenland niet uw eindbestemming was. Zo verklaarde u dat de enige reden dat u in Griekenland een asielprocedure startte,

was om zo veilig en legaal verder te kunnen reizen naar België aangezien België altijd al uw einddoel was (CGVSvragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.4). Uit dergelijke verklaringen kan geenszins een wil en intentie om in Griekenland een duurzaam leven op- en een toekomst uit te bouwen, worden afgeleid."

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonst. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de eventuele mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden.

Nu verzoeker eerder zeer beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift doet hier geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

Verzoeker, die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, toont verder niet aan dat hij niet de nodige zelfredzaamheid heeft om in zijn levensbehoeften te voorzien.

Waar verzoeker onder verwijzing van algemene landeninformatie nog stelt dat hij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een erbarmelijk situatie, toont hij niet *in concreto* aan dat hij zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Gelet op de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, kan de Raad de redenering van verzoeker niet volgen dat de socio-economische moeilijkheden die hij in Griekenland zou ondervinden gelijkstaan met een "*situatie van onmenselijke behandeling*".

De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling.

In casu heeft verzoeker internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis*, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad ontwaart noch in het persoonlijk onderhoud van verzoeker, noch in het verzoekschrift concrete en ernstige stappen die hij zou hebben ondernomen met het oog op het vinden van huisvesting of tewerkstelling, zoals reeds hoger uiteengezet.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

Wat de toegang tot gezondheidszorg betreft, toont verzoeker verder niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen geldt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest *Ibrahim e.a.*, punten 91-94 en arrest *Jawo*, punten 93-97].

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, *in casu* België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, *in casu* Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94 met verwijzing naar het arrest *Jawo* van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

3.3.8. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt of is terecht gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

3.3.9. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Alles samen genomen toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden.

Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij als gevolg van de onverschilligheid van de Griekse overheden, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonbaar dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn.

Verzoeker kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofd sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

3.3.10. In zoverre verzoeker verder nog stelt dat hij in Griekenland geconfronteerd werd met racisme benadrukt de Raad dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd kunnen worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscollèges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Naast het feit dat verzoeker deze verklaringen op geen enkele wijze staakt, dient er ook opgemerkt te worden dat de incidenten waarover hij spreekt niet dermate ernstig zijn dat er sprake zou zijn van onmenselijke of vernederende behandeling.

3.3.11. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien.

3.3.12. Verzoeker gaf bij aanvang van de procedure als reden voor zijn verzoek om internationale bescherming in België op dat broer S. zijn schoonfamilie al 11 jaar in België woont, dat zijn verzoek om internationale bescherming in Griekenland bedoeld was om veilig en legaal verder te reizen en dat België zijn einddoel was (DVZ-verklaring, stuk 7; CGVS-vragenlijst, stuk 7).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel betekent dat verzoeker nadat hij de Gazastrook is ontvlucht, via Egypte, naar Turkije is gereisd, en in Europa een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In dit verband wordt eraan herinnerd dat een persoon het land waarin hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, niet mag kiezen op basis van de kwaliteit van sociale voorzieningen of (financiële) hulp die hij eventueel in dat land zou kunnen ontvangen in plaats van in een ander land.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, blijkt *in casu* gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “*QY t. Bondsrepubliek Duitsland*”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status.

Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is het verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus niet dienstig.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk werd verklaard.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP